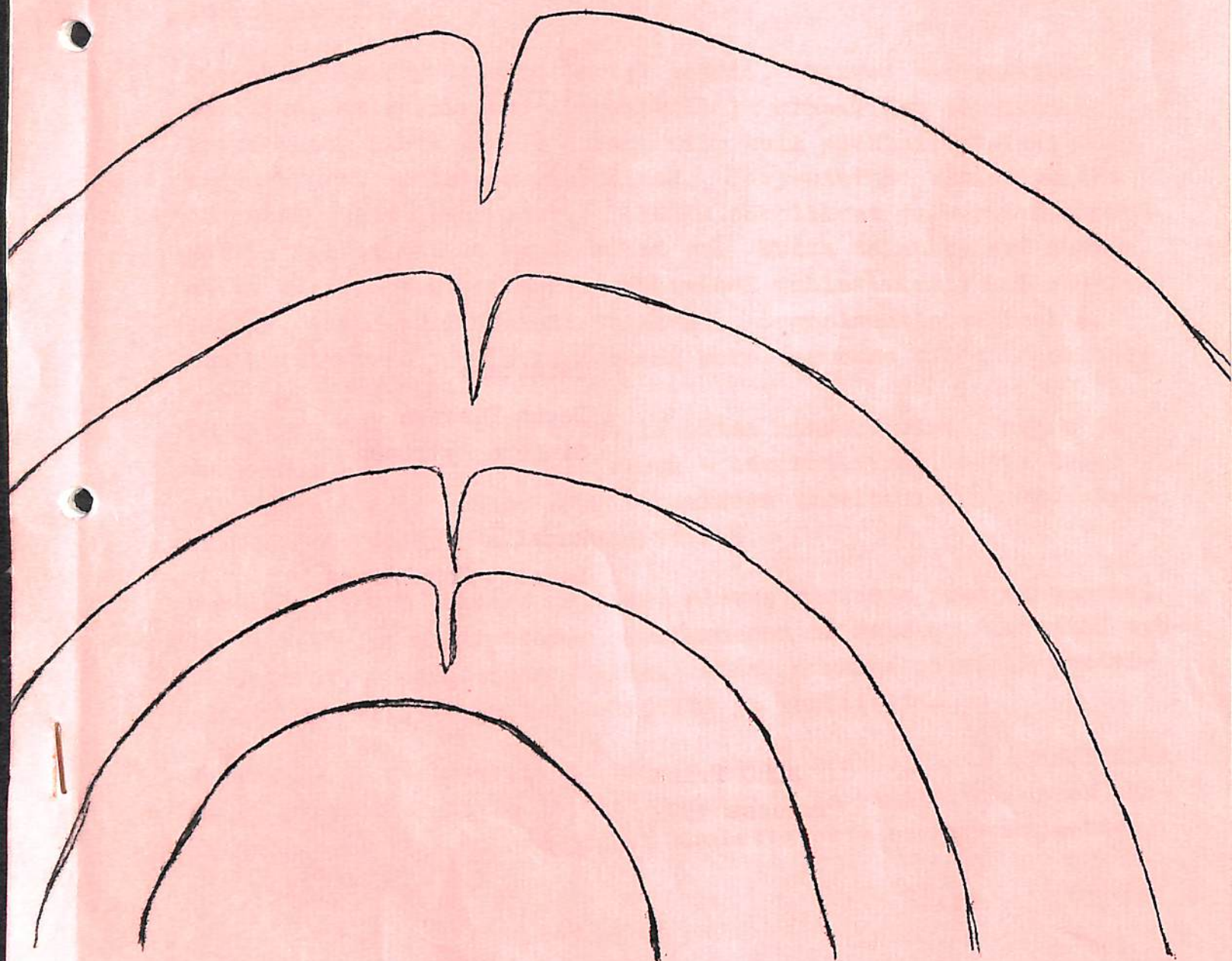

käenpiika

SAVO-KARJALAISEN
OSAKUNNAN
IÄNENKANNATTAJA

1/79

Toimitus:

Leena Pesonen

Sinikka Rytkönen

kansi:

Lennart Komulainen

SOHO Print
Turussa 1979

Käenpiika - Savo-Karjalaisen Osakunnan Lähenkannattaja
Turussa 14.02.1979

Piäkirjoitus

Vauhtia on saatava aikaan hinnalla millä hyvänsä!

Osakunnat ovat sivuuttaneet aallonpohjansa, uusia jäseniäkin on saatu ja muutenkin toiminta on jonkin verran piristynyt. Kun syitä tutkitaan, huomataan, että tämä uusi nousu johtuu suurimmaksi osaksi ylioppilasmaailman poliittisen sitoutumisen laimentumisesta. Osakunnat itse ovat suurimmaksi osaksi seisseet tumput suorina.

Savo-Karjalainen Osakunta kyllä toimii. Miksei virkeästikin. Hallitus, naistenkerho, Chevalierit ja urheilijat toimivat. Mutta uutta verta ei ole mukana niin kuin pitäisi. Kaikki toiminta pyörii entisissä ympyröissä. Järjestetään seniorijuhlat ja vuosijuhlat joka vuosi. Tehdään pakolliset ja vapaaehtoisemmatkin vierailut, on kyykkäkisat ym. Mutta tähän kaikki jääkin, uutta vain ei saada aikaan. Vuotuiset juhlat vievät kaiken ajan niiltä, jotka aktiivisesti toimivat. Organisaatio on raskas. Osa aktiiveista joutuu käyttämään koko tarmonsaa viikonlopputanssien pyörittämiseen.

Tärkeintä SKO:lle tällä hetkellä olisi mahdollisimman nopea jäsenkannan - nimenomaan aktiivisen - laajentaminen, mutta tarmo ei oikein riitä. Uuden työn tekemiseen tarvittaisiin uutta työvoimaa. Siinä sitä ollaan kiertäessä.

Umpikuja näyttää (huom. näyttää) olevan vastassa joka suunnassa, mutta uutta on aloitettava. Osakunnassa on hauskaa, ne ketkä työtä tekevät, osaavat myös juhlia. Ainoa ongelma on mistä saataisiin lisää aktiivisia työntekijöitä ja juhlijoita.

Tärkeintä tällä hetkellä on aikaan saada keskustelua, KESKUSTELUA isoin kirjaimin, jotta jotain tapahtuisi ja pääsisimme eroon tästä masentavasta ja ennen pitkää kuolettavasta saamattomuudesta.

l.m.p

Pääkirjoitus

Tämä vuoden ensimmäinen Käenpiika antaa ehkä turhankin ankean yleiskuvan osakunnasta. Toisaalta se on tarpeenkin; kritiikkiä täytyy tulla, muuten ei edistystä tapahdu. Puheenvuoroista kuultaa huoli osakuntalaitoksen olemassaolon jatkuvuudesta, laman aiheuttama toimintaresurssien heikkeneminen ja osakunnan henkisen annin niukkuus.

On osakunnalla positiivisetkin puolensa, ne vain tahdotaan nykyisin yhä useammin unohtaa. Emme kai me tämän päivän osakuntalaiset sentään niin tyhmiä ole, että käyttäisimme energiamme pitelemään pystyssä lahonneita seinä, jotka meidän lähdettyämme tulisivat romahtamaan. Onhan meidän uskottava asiaamme; emme kai pyörittäisi tuonkin kokoista organisaatiota tyhjän takia, ilman toivoa jatkajista. Ei osakunta vielä meidän käsiimme kuole, on sillä sen verran perinteitä. Toisaalta taas, sen tunne osakunnan piiristä yhtään tylsämieliseksiäkään osoittautunutta, joten kaipa se jollakin tapaa pitää yllä mielen-terveyttäkkin.

Vanhimmat haikailevat menneitä kulta-aikoja. Nuoremmat itkevät tulevaisuutta. Ennen kuin on meidän vuoromme siirtyä haikailemaan, eikö olisi tärkeää, että yrittäisimme tehdä osakunnasta ITSELLEMME viihtyisän paikan ja järjestön. Sen verran meillä on oikeus itsekyyteen. Eli Veikko Huovisen sanoman mukaan: Osallistu, viihy. Elä turhauvu.

Sinikka

FILOSOFIAN KÄYTÄNNÖLLISYYDESTÄ

Elämme taloudellisen ja henkisen laman aikaa. Elinkustannukset senkun kohoavat, olemassaolo tulee aina vain kalliimmaksi. Aikoja sitten olemme luopuneet sellaisista idealistisista ja yltäpäätöspolittisista, käytännölle vieraista haaveista kuin autojen ja osakkeiden hankinnasta, muusta kamasta puhumattaakaan. Pian olemme kaikki realisteja, ja silloin meistä tulee - mitäpä muuta kuin filosofeja! Meillä ei enää yksinkertaisesti ole varaa muuhun kuin ajatteluun (ja sehän taas on suorastaan ilmaista, sitä ei edes ole pantu verolle vielä). Henkisyystä tulee ainoa huvimme, keskustelusta vertaansa vailla olevaa viihdettä.

Uudet ajat eivät sentään ole ihan vielä koittaneet, siltä ainakin tuntuu, kun tietää että filosofian opiskelijoiden joukko ei ole suuren suuri. Täällä Turussa filosofiaa voi lukea yliopistossa ja Åbo Akademiassa, eikä kummassakaan ole varsinkaan peruskurssia pidemmälle jatkavia opiskelijoita kovin lukuisasti. Tutkinnonuudistuksessakin filosofia luetaan ns. pieniin aineisiin.

Itse olen ollut mukana muutamilla teoreettisen filosofian approbaturkurssin luennoilla. Vaikka opetus ei minua kovin paljon häikäisekään, en silti voi parhaalla tahdollanikaan sanoa filosofiaa "pieneksi" aineeksi. Liittyyhän filosofia lähemmin kuin mikään muu oppiaine ihmisen maailmankuvan muodostumiseen. Meillä jokaisella on oma kuvamme maailmasta, oma filosofiamme, vaikkemme sitä aina tiedostakaan niin pitkälle kuin olisi mahdollista. Kuitenkin jokainen noudattaa omassa elämässään jotakin filosofiaa, tiesipä siitä tai ei.

Mitä vähemmän ymmärrämme sekä edessämme olevan ulkoisen maailman, että sisäisen maailmamme lakeja ja vuorovaikutuksia, sitä avuttomampia olemme sen nykyisellään varsin kaoottisen maailmanprosessin edessä, jonka yksilöinä joudumme kohtaamaan. "Jos emme ymmärrä historiaa, joudumme elämään sen uudestaan." Jos emme saa ajatuksillamme otetta meitä ympäröivästä todellisuudesta, olemme tuomittuja elämään vaikutusten maailmassa

saamatta yhteyttä olemassaolon perustaan, alkusyihin. Näen filosofian merkityksen nimenomaan siinä, että parhaimmillaan se auttaa meitä juurtumaan todellisuuteen, ajatuksillamme ja tunteillamme kiinnittymään maailmaan, olemaan toimiva osa tätä mahtavaa prosessia. Ja ellei näin tapahdu, me vieraannumme, niin kuin olemme jo vieraantuneet. Silloin menetämme kosketuksen aitoon kulttuuriin, ihmistä kunnioittavaan ja eteenpäin vievään sivistykseen; tilalle astuu hyötyperiaatteella toimiva viihde, jolle on eduksi se että ihminen pysyy tietämättömänä. Ilman filosofista suhtautumistapaa, ajatuksen suuntaamista yksityisestä yleiseen, vieraantuu ihminen myös sosiaalisesti: toisen ihmisen vaikeudet eivät tunnu koskettavan itseä. Samoin on asinlaita myös suhteessamme luontoon. Sekin on rippuvainen siitä, miten yleensä suuntaamme ajatuksemme ulkomaailmaan.

Puhuessamme ihmisestä törmäämme jatkuvasti käsitteeseen maailmankuva. Ihmiset mieltävät maailmaa eri tavoilla, siitähän erilaiset ideologiat ja filosofiat ovat osoituksena. Aivan liian vähän kiinnitetään huomiota tähän tajunnantapahtuman ominaisuuteen, kun ottaa huomioon, miten keskeinen se on maailmankuvan muodostumisen kannalta. Kokemistapahtumassa voidaan erottaa (kuten esimerkiksi Snellman on tehnyt) kaksi puolta: kokeva subjekti ja se objekti, johon koki ja on kohdistanut tietoisuutensa. Kohteeseen (esimerkiksi taideteos) sisältyy tavallaan äärettömästi informaatiota, koska sen sisältämä informaatio ei ole kvantitatiivisesti mitattavissa. Se mitä ihminen kohteesta mieltää, riippuu ihmisen omasta tajunnanpotentiaalista, mieltämiskyvystä. Kun tämän tapahtuman luonteeseen kiinnitetään huomiota, välttään ehkä monilta väärinkäsityksiltä. Luultiinhan ennen Kopernikusta, että aurinko kiertää maata, ja subjektin havainto näytti vahvistavan sen. Kuitenkin koko ilmiö Kopernikuksen ansiosta osoittautuikin olevan päinvastainen, eikä se johtunut itse objektista, auringosta, vaan mieltävästä subjektista ja hänen kriittisyydestään; kaikki ei ehkä olekaan niin kuin ensi katsomalta näyttää, asioita voi tajuta monella tasolla. Olennaista on juuri tuo tajuaminen ja mahdollisuus kohota tajuamisen tasolta toiselle. Ajattelulla on tässä kaikessa keskeinen osuutensa. Ajattelulla on voiman luonne, sillä siihen

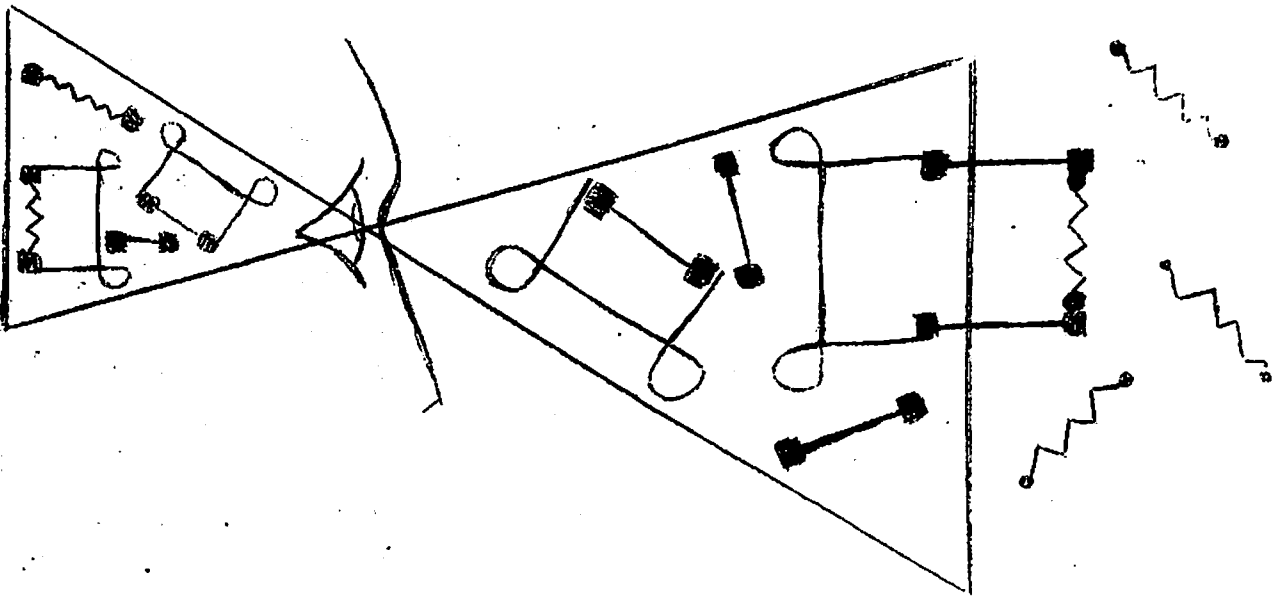
liittyy henkisen kasvun mahdollisuus, sen kasvun joka tekee filosofian mielekkään ja joka on jotakin todellista, konkreettista.

Filosofinen ajattelu on reaalin voima, vaikkeivät useimmat sitä näytä huomaavankaan. Abstraktia, kuulee sanottavan. Monesti käykin niin, että uusi ajatus ensin onkin vieras. Saattaa olla, että kyseinen ajatus on sekä ajallisesti että paikallisesti kaukainen, vaikkapa muinaisesta Intiasta peräisin. Siinä vain kokee olevan jotakin merkittävää, punaisen langan, jonka toinen pää on vielä tavoittamattomissa. Ajatusta saattaa alkaa keriä, se tulee lähemmäksi; ehkä vastaavan idean, kenties hiukan erilaisessa muodossa, löytää jonkin toisen ajan, vaikkapa 1800-luvun, filosofiassa. Myöhemmin voit havaita, saada nykyhetkestä vahvistusta sille, että kyseisen idean ilmaisema asiantila todella vallitsee maailmassa. Voi esimerkiksi tavata ihmisen, jolle tuo ajatus on jo muuttunut todellisuudeksi, ihmisen joka ei vain ajattele asian olevan niin, vaan joka kokee, havaitsee omassa tajunnassaan asian olevan niin kuin kyseinen ajatus sen ilmaisee. Langan pää tulee yhä lähemmäksi, ja äkkiä se on kädessäsi: ymmärrät ja koet sinua askarruttaneen ilmiön uudella tavalla. Filosofinen spekulatio on kohdallasi muuttunut tiedoksi, uusi pala maailmankuvasi palapeliin on löytynyt.

Uusia kysymyksiä herää - maailma muuttuu monivivahteisemmaksi ja kiinnostavammaksi. Sellaisetkin kysymykset, jotka aikaisemmin tuntuivat turhilta tai mahdottomilta vastata, saavat nyt uutta sisältöä, uutta merkitystä. Et enää tyydy siihen, mikä sinua miellyttää tai mikä ei miellytä, vaan haluat saada selville, mikä on totta. Luotat omaan oivalluskykyysi entistä enemmän. Entisen pintapuolisuuden sijalle tulee uudenlainen ote elämään. Totisesti, sinusta on tullut filosofi, enemmän tai vähemmän!

Pentti Aaltonen

Ks. seuraavalta sivulta tekstiin liittyvä kaavio.

Käenpiika esittelee uuden kuraatorimme,
Jommi Mattilan

Jo Jommin maailmaantulo oli melkoisen mahtava ja äänekäs. Jorma Mattila syntyi vuonna 1944 Hämeenlinnassa Hämeenlinnan normaalilyseossa Jatkosodan viimeisten pommitusten ryskeessä. Juontuukohan jo syntymästä Jommin kaikenlaisen äänen, etenkin musiikin harrastaminen. Jommi nimittäin soittaa pianoa, sähköurkuja, virsikannelta, tamburiinia, bassoa, tuohitorvea (SKO:lla on varmaan Turun ainoa tuohitorvea sujuvasti soittava kuraattori) sekä varsinaisesti trumpettia. Ja tietysti hän soittelee itse rakentamiaan stereoita; elektroniikka on Jommin toinen hobby.

Savo-Karjalaiseen Osakuntaan Jommi tuli mukaan jo opintojensa alussa. (Oli ensin Satakuntalais-Hämäläisenkin osakunnan jäsen, ennekuin arvostelukyky paremmin kehittyi.) Koulun Jommi kävi Toijalassa ja äiti on kotoisin Kannakselta ja isäkin Kymenlaaksosta, siis syitä SKO:hon liittymiseen oli. "En nyt aikaisemmin niin kovin aktiivinen ole ollut, voikkunut vain ti-

laisuuksissa ja luistanut hommista," toteaa vaatimanton kuraattorimme. Jommi on kuitenkin esiintynyt osakunnan juhlissa, niin virallisesti kuin epävirallisestikin.

Jommi on jo "iät ja ajat" opiskellut matematiikkaa ja teoreettista fysiikkaa sekä analyyttistä filosofiaa. Pro gradu on ollut jo valmis pitemmän aikaa, mutta kuten Jommi itse toteaa: "En ole antanut yht"äkkisen valmistumisen häiritä ja keskeyttää lupaavasti alkanutta opiskelua. Sotkeennuol tavallaan liian aikaisin tieteelliseen työhön, sillä seurauksella, että opetin 4 vuotta logiikkaa filosofian laitoksella."

Tällä hetkellä kuraattorimme (asianomaisen itse käyttämä virkanimitys) on siirtymässä enemmän hyötytieteiden pariin, nykyisin hän toimii sovelletun matematiikan tutkimusapulaisena ja rakentelee CP-vammaisille sähkökirjoituskonetta.

"Katsoin viisaamaaksi jättää nämä suomalaiset hullut filosofit tekemään tiedettä keskenään". Jommi kertoi tulevaisuuden suunnitelmiensa olevan enimmäkseen hämärän peitossa (mutta toivottavasti ne ainakin toteutetaan täällä Turussa, ettei tarvitse uutta kuraattoria hommata).

Osakunnan suhteen Jommi on optimistinen. "Näyttää siltä, että nyt taas ollaan tavoittamassa vanha hauskanpito, opiskelijat tuntevat yhdessäviihtymisen tarvetta, yli poliittisten ja tieteellisten rajojen. Tässä on osakunnille haaste; kuinka saada porukkaa mukaan, varsinkin kun pakkojäsenyyttä ei enää ole. Positiivisinta tällä hetkellä Savo-Karjalaisessa Osakunnassa on se, että ne jotka ovat aktiivisia, todella yrittävät osakunnan hyväksi. Mutta opiskelutyö on muuttunut, nyt tänne tullaan todella opiskelemaan, on vaikea löytää keinoja uuden aktiivisen jäsenistön mukaan saamiseksi."

Kokon Kalevi on SKO:n uusi kulttuurisihteeri

Kalevi kertoi syntyneensä vuoden 1955 marraskuussa tuolla Outokummussa. Normaalissa järjestyksessä ylioppilaaksi tultuaan Kalevi kolme vuotta sitten tuli tänne Turkuun lukemaan fysiikkaa ja matematiikkaa. Osakuntaan hän kuitenkin liittyi vasta vuonna 1976 (Lassi kuulema houkutteli).

Uuden kulttuurisihteerin vanhin harrastus on valokuvaus ("En oikein muistakaan milloin aloin kuvaamisen. joskus nuoruudessa") ja toinen merkittävä harrastus on maalaus. (Siis kuvien ei aitojen.) Kalevi taitaa ollakin sopoiva kulttuurisihteeriksi, ainakin harrastusten puolesta. Musiikinkin suhteen. "Kuuntelen kaikenlaista musiikkia, sekä klassista että kevyttä, ainoa vaatimus on, että se on rauhallista."

Tulevista tavoitteista: "Koetan hoitaa näitä kulttuurisihteerin hommia ainakin siihen malliin, että ne sujuvat vähintään entiseen tahtiin, vaikkei se aina riittäisikään. Parempaan on tietysti pyrittävä, mutta näin yht'äkkiä on vaikea tempaista hihasta mitään uutta."

"Näissä osakuntahommissa on hyvää, se että, edes jotkut yrittävät itsekkin jotain toimintaa, ettei kaikkea odoteta valmiina. Nykyisin ovat kaikki niin kiinni tuolla Mäellä, etteivät kerkiä kaikkea aikaansa osakuntaan käyttämään, mutta ajanpuute on aivan yleinen ilmiö, eikä liity mitenkään yksinomaan SKO:hon."

Takalan Veli hoitaa sisäasiainsihteerin leiviskää

Veli syntyi kuulema "kauan, kauan, hyvin kauan sitten" (ei muuten kaverin ulkonäöstä uskoisi, että siitä niin hyvin kauan on, nuorekkaana säilynyt) aivan vikapuolella Suomea, nimittäin Raahessa. Mutta kuitenkin Velillä oli onnea; hänellä sattui

olemaan tuttuja, jotka kertoivat SKO:n ihanuuksista ja toivat hänet osakuntaan.

Veli on myös fyysikko (fysiikka ja osakunta sopivat ilmeisesti hyvin yhteen) ja lukee kolmatta vuotta. Pääasiallinen harrastus on tällä kertaa osakunta (mikäs sen parempi). Musiikki ei kuulu Velin harrastuksiin, Veli kun ei halua kuunnella minkäänlaista musiikkia, ei klassista eikä levyttä, ei nopeaa eikä hidaista. (Veli: "Voisihan siihen ihan yhtä hyvin vain laittaa, että harrastan molempia yhtä paljon.")

"Osakunnassa on parasta se, että on paikka missä voi tavata tuttuja. Ja juhlat ovat loistavia. Suurin ongelma tällä hetkellä on kokoontumistilojen huono kunto, kaivattaisiin uusia ideoita, vaikka talkoot! Kaikista loikkain "mutta" on SKO:ssakin se rahan puute."

l.m.p

Ahkersti riijusteleva Ierikka oli kasvattanut vaaleat viikset ja hänet iltajuoksutouhuissa huomannut tyttöparvi tirskei:

- Kahtokeepas ku Ierikkahii on kasvattanna pusuvaimentimet.

Tahvo meni tytön luo aittaan. Molemmat olivat kovin hiljaisia ja lopulta tyttö kysäisi:

- Mittee mies meino?

Tahvo alkoi vetää kenkiä jalkaansa ja mumisi:

- Empä meinoo mittää.

Tyttö hätäytyi:

- Meinoo vaa, kuha et lähe pois.

(Kahta rotuva savolaesija)

TPO:n 50-vuotisjuhlat - kuinka minä ne koin

Naapuriosakuntamme TPO saavutti kunniakkaasti miehen iän, 50 vuotta. Puitteet olivat juhlavat: Turun linnan kuningattaren ja kuninkaansali. Siellä nautimme lausunnan, pelimannimusiikin, tanhujen ja juhlallisten puheiden höystämänä aidon pohjalaisen illallisen: "aluuksi alatoopia, silsallaa ja silakoota; päälle kotitekoista kalijaa, välihin" saatihin "kalantäntä", pääruokana nautittihin "lohta, perunoota ja paljo kryptiä, jotka" huuhreltihin "alaha klasillisella Linnaviiniä; tämä kaikki" syätihin "pohojalaasen leivän kans, lopuksi oikeen hyvää kaffia ja leipäjuustua".

Vapaassa sanassa kunnostautui meidän kuramottorimme - kuten hän itse itseään kutsuu - esittämällä SKO:n onnittelut laulaen. Sitä kävivät sitten myöhemmin rohvessorit sun muut kädestä pitäen kiittelemässä ja kehumassa.

Laulussa sanotaan, jotta linja-autossa ompi tunnelmaa, ja siitä ainakin oli siinä täyteensullotussa bussissa, joka vei meidät jatkoille osakuntaan. Sinne oli järjestetty lisää ohjelmaa sekä tanssia. Eikä meitä nälässäkään pidetty, kun moneen kertaan tarjottiin pientä naposteltavaa.

En ole ennenkään pitänyt tapoinani lähteä vuosijuhlilta ensimmäisenä, ja nytkin raskin lähteä vasta vartin yli kahdeksan. Siitä saapi vapaasti päätellä että viihdyttyä tuli.

Ennen lähtöä moitin kuitenkin hieman isäntiä: eivät ole ainkaan minun osakunta-aktiiviaikani näyttäytyneet meidän vuosijuhlissa. Lupasivat parantaa tapansa. Tietysti minä myös kiitin suurenmoisesti järjestetystä juhlasta, jossa oli illolla mukana. Muistinpas.

Kokijana SiniKalle

Rytmi boleron kun kaikuu taas
saavuthan keinumaa
käsivarsilleni, armahin,
taipuen rytmihin.

URHEILEVAN OSAKUNTALAISEN LAUANTAIPÄIVÄ
(ELI OHJEITA HUIPPU-URHEILIJAKSI AIKOVALLE)

Hyvän ruumiinkunnon perustana on terveet elämäntavat, ja eräs tärkeimmistä on varhainen ylösnousu. Jotta kukaan ei pääsisi tässä meitä paremmaksi, jatkamme suoraan perjantaista lauantaihin. Emme ummista silmäämme ennen kuin lauantaiamu valkenee. Että missäkö olemme, osakunnassa tietysti. Tämä aamuhetki on mitä otollisinta esimerkiksi kehon karaisuun, jota suoritammekin ahkerasti nikotiinilla ja alkoholilla. Voimaharjoituksista mainittakoon tikonheitto, ja kestävyys-harjoituksista sanottakoon, että anna mun kaikki kestää. Selväähän on että tällaista aamuvirkkaisuutta ei kestä kuin henkilö, jolla on terve sielu ja terve ruumis. Ensimmäinen jokainen on varmuuden vuoksi jättänyt kotiinsa, ja kehomme tosiaankin näyttää entistä enemmän ruumiilta. Lopuksi suoritamme pienet tyhjennys-harjoitukset ja sitten onkin vuorossa rentoutumisharjoitukset, mitkä varmaankin rasittavan alun jälkeen ovat paikallaan.

Seuraavaksi tapaamme tämän urheilevan kärkijoukon Iskerin urheiluhallissa klo 11.00-13.00, missä hioimme jo syksyllä opettelemiamme lentopallohienouksia. Joukkueellamme on aina ollut tunnuslauseena: tärkeintä ei ole voitto vaan rehti peli, ja tähän asti olemme noudattaneet periaatettamme tiukasti. Mitään piristysaineita ei joukkueellamme tulisi mieleenkään käyttää, puudutusaineiden käytöstä olen erästä joskus kyllä epäillyt. Ja nyt kun tiedät, että SFO:lla on oma joukkue lentopallossa, käyt tietysti katsomassa osakunnan ilmoitustaululta peliajat ja tulet kannustamaan.

Kevään kohokohta on kyykän akateemiset maailmanmestaruuskisat Helsingissä. Kyykkä teknisenä lajina vaatii jatkuvaa harjoittelua, mutta tekniikkaa ei meiltä tule puuttumaan. Eräs joukostamme on koko viime syksyn vakoillut oikeiden ammattilaisten harjoituksissa. Ja viimeisimmän raportin mukaan hän on selvittänyt kyykän salaisuudet täysin, joten nyt voimme aloittaa oman valmentautumisemme täysipainoisesti. Etenkin kun

osakunnalla on nyt oma lumensiirtokone, jolla kenttä saadaan joutuisasti kuntoon. Halukkaat koneenkäyttäjät voivat ilmoittautua päivystysaikoina ma-pe klo 12.00-13.00 toimistossa Yo-talo B 1. kerros. Hakemuksessa tulee olla sormenjäljet ja kengännumero. Kyykkäharjoitukset pidetään toistaiseksi Yökylän pysäköintipaikalla (katso tarkemmat ohjeet ilmoitustaululta) klo 14.30-16.00. AA-joukkueen kokoonsaaminen näyttää hieman epävarmalta, joten jos joku tuntee pystyvänsä tällaiseen vaativaan edustustehtävään, antakoon kuulua itsestään parhaaksi katsomallaan tavalla. Ilmoittautuneiden joukosta valitsemme 10 sopivinta soveltuvuustestiin, jossa jokaisen kyvyt tiukasti tutkitaan.

Kyykkäharjoitusten päätyttyä kylmäkangistamat valmentautujat siirtyvät, ja pahimmat tapaukset siirretään, saunaan jäseniään sulattelemaan, tytöt 3D:hen ja pojat 2B:hen. Seuraavassa voinkin kertoa saunan iloista vain poikien osalta, koska yhteistä saunaa ei ole vielä saatu järjestymään. Saunottaessa nestetasapainon säilyttäminen on tuiki tärkeää, ja niinpä itsekullakin on mukana mitä erilaisimpia tuotteita, joiden tehokkuutta on mielenkiintoista vertailla. Pääasia on tietenkin, itäsuomalaiseen tapaan, hillitön löylynotto. Luulenpa, että olisi ikimuistettavaa nähdä jonkun sivistyneen länsisuomalaisen ilme, kun kierrämme heti aluksi termostaatin huikeaan 65 celsiusasteen lukemaan ja viskaamme kipollisen vettä kiukaalle. Tämä ensimmäinen löylyttely ei kuitenkaan kestä kauan, sillä pukuhuoneen ikkuna on pieni ja siitä mahtuu vain yksi mies kerrallaan, ja jokainen haluaa päästä piehtaroimaan ensimmäisenä koskemattomaan hankeen. Miehekäästi mylvähdellen palaamme jälleen saunan lämpöön, ja jos joku on onnistunut hankkimaan vastan, pieksemme sillä pahimmat patoutumat itsestämme. Loppuaika kuluukin sitten rauhallisemmin lauteilla nuokkuessa ja tuhmia/tyhmiä puhellen.

Varsinaiset ohjatut harjoitukset päättyvät tähän, ja lopulta on varattu jokaisen omille harrastuksille. Ehkäpä joku valmennettavista nähdään illalla osakunnassa.

motto: Oma koti kullankallis.

ongelma: Mistä sen saisi?

Jo kauan on huhu kiertänyt, että kurssikirjasto tulee tänne osakunnan tiloihin. Ja niin pikaista muuttoa on tässä nyt jo jonkin aikaa odoteltu ja melkein on tavaratkin jo pakki-laatikoihin pakattu. (Voipi olla tuo kommentti vähän kärjistäetty, mutta eihän kai kukkaan kuitenkaan niin kirjaimellisesti ota kaikkea tähän lehteen prantattua?)

Tämän yleisen epävarmuuden vallitessa on sitten siirretty tilojen kunnostusta ja muutakin saneerausta. Uuttakaan ei ole etsitty, koska miltään taholta ei mitään varmaa muutosta ole kuulunut. On vaan tyydytty odottamaan mitä tuleman pitää, toivossa, että ei vaikka jouduta minnekään lähtemäänkään.

Kurssikirjastosta

Tämän epämääräisen asiantilan parantamiseksi kävimme utelmas-
sa Turun Yliopiston Rakentamisen neuvottelukunnan sihteeriltä,
arkkitehti Atte Aromaalta, mitä kurssikirjastohankkeelle kuuluu. Ja kuuluuhan sille.

Arkkitehti Aroma kertoi, että ei sitä kurssikirjastoa ole koskaan sinne teidän tiloihinne aiottu pannakaan. Kun TYY tarjosi osakuntien tiloja yliopistolle, määrättiin TYY:n tehtäväksi tarkemman suunnitelman (korjaussellaisen) tekeminen. TYY ei kuitenkaan rahoituksen puuttuessa ole mitään muuta saanut aikaan, kuin nämä mittailut, joita - kuten kaikki tiedätte - on käyty tekemässä oikein useamman miehen voimalla. Ja muutenkin; korjaus olisi tullut aivan liian kalliiksi. Kurssikirjastoa ei osakunnan tiloihin tule. m.o.t.

Aromaa muuten kertoi, että näillä näkymillä kurssikirjasto sijoitetaan Kuurojenkoulun entiseen rehtorin asuntoon (300 m²!)

Tällä kertaa selvisimme pelkällä säikähöyksellä. Mutta se vain ihmetyttää, miten seuraavalla kerralla käy. Se seikka, että TYY aivan oma-aloitteisesti tarjosi näitä tiloja kurssikirjastolle kuvaa hyvin sitä, mitä mieltä TYY:ssä meistä ollaan. Vähän haiskahtaa "pois heti kun saadaan parempi vuokralainen tilalle"-periaatteelta.

Mitä myö nyt sitten tehhään?

Kaikki lienevät sitä mieltä, että paras ratkaisu olisi aivan oma huoneisto, jossa saisimme yksin hallita ja vallita. Ainoat vähäiset vaatimukset ovat, että ao. huoneisto on kodikas, sisältää keittiön, wc:n ja oman sisäänkäynnin. Huoneiston vuokran täytyisi olla (ainakin) puolta halvempi kuin nykyinen, siellä pitäisi saada myydä kaikennäköistä viinaa ja diskoa ja vanhojentansseja pitää koko yön. (Valpas lukija huomaa heti, että luettelosta puuttuvat oma sauna, uima-allas ja sviitti vierailijoita varten.) Niin ja melkein meinas unohtua, paikan pitäisi tietysti sijaita naapurissa.

Totta puhuen. Uuden huoneiston löytäminen on vaikeaa, melkein mahdotonta. Ja jos vielä sattuisimme sopivan huoneiston löytämäänkin, niin entä se rahoitus. Vaikka rahaa nykyisen toiminnan ylläpitämiseen on, niin se ei suinkaan tarkoita sitä, että pystyisimme maksamaan uuden huoneiston korjauksen ja kalustamisen.

Ja suurin "mutta" on varmaan se, että mitään anniskelulupia emme kuitenkaan saisi. Kuulopuheiden mukaan luvat ovat hyvin tiukassa. Ja mikään luvaton trokarointi ei tule tietysti kysymykseenkään.

Että, teki mitä tahansa niin aina yhä onnettomalta näyttää. Mutta keskustella aina kannattaa ja pitääkin. NYT SITTE
KAIKKI KESKUSTELEMAAN AIHEESTA!

VUOSIJUHLAT 1979

Tuutha sie juhlimaa. Savo-Karjalainen osakunta viettää huhtikuun seitsemäs päivä 54-vuotis juhliin. Pääjuhlaa varten on varattu ravintola Taurus klo 19.00:stä lähtien. Siellä nautitaan juhlaillallinen. Hengenravintoakaan et jää paitsi, sillä ohjelmassa seuraa puheita, esitelmä ja musiikkiviihdettä. Jaetaanpa jokunen ansiomerkkikin. Kun on sitten päästy mukavaan juhlavireeseen, siirrytään jatkoille osakunnan omiin tiloihin. Ohjelmaa on kovasti suunnitteilla ja jos sinulla on mielessä jotakin veikeää, niin tuopa tietoon. Jollet halua sitä etukäteen paljastaa, niin se käy kätevästi vielä paikan päälläkin. Keittiö tarjoaa yön mittaan jotakin pientä mutusteltavaa ja grammari liikuntamahdollisuuksia. Aamulla voit karistaa unen rippeet silmistäsi - jos nyt välillä olet malttanut nukkua - Iskerin uima-altaassa ja lepuuttaa väsyneitä koipiasi saunan lämmössä. On ollut tapana, että kaikki altaan reunalla töllistelijät uivat joko vaatteissa tai ilman, miten rohkeutta riittää. Suolainen pala vahvistaa sen verran, että jaksaa taas tanssahdellakin. Kestävimmit voivat jatkaa iltaseitsemään asti, jolloin vietetään juhlien räppäisiä. Tervetuloa joukolla mukaan. Näähä mie siutkii siel.

Amalia

Pösölässä seurattiin televisiosta Syksyn sävel - kilpaa. Perheen nuoriso moitti alkupään laulajien esiintymistä yksitoikkoiseksi. Vuorossa oli viimeinen kilpailukappale, jossa kuva keikkui edestakaisin ja laulajatar elehti ja väänteli voimakkaasti. Laulun loputtua totesi nuorten keskustelua seurannut vaari:

- No, tuo olj aenakii vaarittavaesitys, kum minuva rupes jo oksettamaan.

(Kahta rotuva savolaesija)

SLO:n 52.

Musiikkijuhla

Parintola Tauruksessa

7.4. klo 19.00

alkukoktail

illallinen

viini

kahvi

juhlaesitelmä

lausuntaa

musiikkia

illalliskortti n. 55 mk

illa

Jatketaan rakennassa

korkeatasoista viihdettä

vapaamuotoista ohjelmaa

yhteislaulua

tanssia

väliin suolaista

ja juotavaa...

vasta jatkolle mukaantulevilta peritään 12 mk

Aamusauna ja duntti

— — — — —

Yleensäkin ottaen kaikilla on aina kiire osakunnan tilaisuuksissa/-sta ja kokouksissa/-sta. Koskaan ei ole aikaa jäädä pohtimaan osakunnan asioita tai yleensä maailman menoa. Kun keskustelu ja väittelykin on elämän mineraalisuola, niin miksi se pitäisi jättää paitsioon meillä SKO:ssakin?

Kalle

SONOSASTO YLEISÖNOSASTO YLEISÖNOSASTO YLEISÖNOSASTO YLEISÖNOSASTO YLEISÖNOSAS

SAVO-KARJALAINEN OSAKUNTA TÄNÄÄN

Mitä osakunta on tällä hetkellä? Talo josta ovat seinät lahonneet ja katto romahtanut, ja sammaloituneiden perustusten keskellä kourallinen ihmisiä suorittaa käsittämättömiä uhrienomajä menneisyydenjumalalle uneksien kadotetusta lähestymisestä. Olisi ihme jos tällainen laitos vetäisi opiskelijoita puoleensa. Kuka tahansa terveesti ajatteleva ihminen välttää liittymästä moiseen laitokseen. Mitä osakunta antaa? Mahdollisuuden harrastaa urheilua, osallistua teatterissa käynteihin, toimia kerhoissa ja käydä viikonloppuisin tansseissa. Tämä olisi paljon jonkin muun järjestämänä, mutta osakunnalle se on vähintään mitä voi olla. Osakunta on menettänyt sen mitä se on, jäsenistönsä, eli sitä ei enää ole olemassa. Tässä tilanteessa jokaisen on tutkittava kysymystä osakuntalaitoksen lakkauttamisesta.

Nimestä Savo-Karjalainen osakunta ilmenee, että se on savolaisten ja karjalaisten opiskelijoiden yhteisö. Onko oikein, että opiskelijat ja vieläpä itäsuomalaiset opiskelijat muodostavat yhteiskunnasta erillään olevan yhteisön? Ei, minusta maailmasta eristäytyminen merkitsee kuihtumista olemattomuuteen. Tällaisen vähemmistöryhmän tulee selvittää suhteensa ympäristöön, osakunnalle sen tulee olla enemmistöstä eroavuuden tunnustaminen. Vasta ymmärtäessämme, että erilaisuudesta seuraa hedelmällinen vuorovaikutus, voimme hyväksyä osakuntalaitoksen olemassaolon, ja hyväksyttyämme näin itsemme voimme aloittaa yhteistyömme kehittämisen.

Mitä osakunnan tulisi olla? Paikka jonne on ovi aina auki. Paikka jossa voi harrastaa jotain pientä. Paikka missä näkee ystäviä. Paikka missä keskustellen ratkotaan maailman ongelmat.

Kalevi Kokko

2. OSAKUNNAN AIVORIIHENÄ TUNNETUKSI TULLUT
WISTENKERHO KOKOONTUU SUNNUNTAI-IIITÄISIN.
TULE MUKAAN JA TUO YSTÄVÄSIKIN, OSAKUNNAN
JÄSENYYS EI OLE PAKOLLINEN. INFOALSTALTA
JA ILMOITUSTAULULTA NÄET KOKOONTUMISAJAN
JA -PAIKAN. OHJELMAAN KUULUU VALKOVIINIEN
TUNTEMUKSEN LISÄÄMINEN LÄHINNÄ MAISTELE-
MALLA, OSAKUNTANAUHOJEN TEKEMINEN PIRROIL-
LA JA OSAKUNNAN PARANTAMINEN JOITAKIN TÄR-
KEIMPIÄ MAINITAKSEMME. TIEDOSSA ON MYÖS
SAUNAREISSU JA RUOKABILEET.

Topi ja Hese olivat menneet Seurojentalolle tansseihin.
Kun seurasi naisten puolituntinen, ei yksikään tyttö ha-
kenut kumpaakaan. Topi masentui:

- Myö ollaanniin näköjään hakukiellossa.

Emäntä sai vauvan ja naapurin emäntä tuli katsomaan.
Kehui siinä:

- On iha äetiisä tullu.

Emäntä vilkaisi vauvaansa, totesi sitten:

- On siinä isseekii. Kun pullon ottaa poes, nii nostaa
hirmu metakan.

Mikko ja Taavetti keskustelivat kerran viljojen kasva-
misesta. Mikko kehui saaneensa kaurasta erittäin hyvän
sadon, Taavettia ei ollut onnistanut:

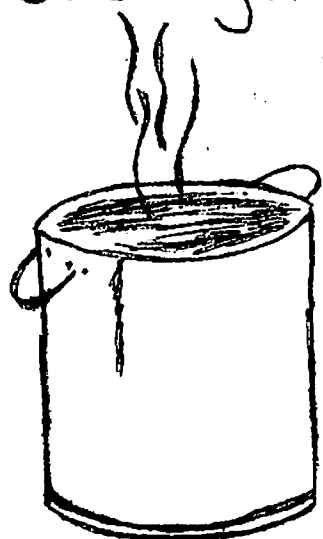
- Meille kasvo tänä kesänä niin lyhyen kauran jotta
iha piti hallännii heittäytyä polovilleen ennenku ylti
panna.

(Kahta rotuva savolaesija)

LASKIAINEN ON PERINTEISESTI VIETETTY OSAKUNNASSA

TULE TÄNÄKIN VUONNA

27.2. klo 19 ottamaan
vauhtia pulkkamäestä illan
rientoihin... ja miksei koko
kevättäkin varten. Sitten syö-
dään osakunnassa hernerok-
kaa, tanssitaan, lauletaan yh-
dessä ja pidetään hauskaa
niin kuin vain
laskiaisena.

Rokkalippu jäseniltä
vain 4 mk,
muilta 6 mk